

Úrkorszak

Emlékektől nedves falak között,
száraz vágyak tűzszikrája pattan.
Rám szólsz, mivel és mért csörömpölök.
Pedig csak szívem dobban, fogam kattan.

Algoritmusok most mit sem érnek.
Eltévedtem, kiáltom meztelen.
Zavarnak ezek a 10-20 wattos fények.
Telefoncsörgés értekezleten.

Éhes vagyok, de nincsen kedvem nyelni.
Kedves vagyok, de teltségem tunyít.
Az ügy, magyarázom, alkalmi, szerelmi.
S nézem rajtad a tőled üres bugyit.

Sarjamnak

Kínok között sem romlik el.
Nyugtát adja, ha jól van.
Úgy kímél, hogy nem érdekel.
Egyszínű a hóval.
Széles szájú, szája széle
meg-megráng, ha boldog.
Meglátszódna, hogyha félne.
Most csak néha csillog.
Egyelőre neve nincsen.
Szirma, szárnya sok van.
Órákig ül a kilincsen.
Szuszog a sarokban.
Eltűnik pár évtizedre.
Mindig visszatéved.
Azért nézek a szemedbe,
Őt látom, ha téged.

Vigasz

Van földalatti városom,
hol álmosan, de átosan
az estéből a reggelig
a bátorság, ha engedik,
a fésültség, a fásultság,
az égi kígyó-angolnák,
a polipok, a sok-karúk,
mik fognak vihart, háborút,
és vannak kövér táncosok,
tengeri milliárdosok,
szakadt ruhában nézem őket,
néha barnák, őszek, szőkek,
irigykedem, hogy nem tudok
irigyük lenni, boldogok,
s ha ők azok, hát én is az.
S ez úgy igaz, hogy nem vigasz.

Közelítő ősz

Sárga körték kiszáradtak, kásás lett a dinnye.
Szégyen nélkül kívánhatlak, must nélküli pince.
Késeli a fény a fákat, padlásokon csönd él.
Nem indulhatok utánad. Jó lenne, ha jönnél.

■ **Jónás Tamás** (1973) költő, író. A Szépirók Társaságának tagja. Legutóbbi kötete: *Lassuló zuhanás* (Magvető, 2013)

Fotó: Hegedűs Gyöngyi